Був собі один чоловік. Ішов він раз лісом і побачив, що з-під великого покинутого мурашника вилізла гадюка, здорова та страшна! Вилізла, подивилась і поповзла собі далі. Одначе тому чоловіку треба було часто ходити повз те місце, і він боявся, що гадюка іншим разом буде не така милосердна і вкусить його. Через те він приніс їй молока, поставив у посудині, а сам став збоку і дивиться.

Гадюка поповзла з нори, побачила молоко, оглянулась на чоловіка і догадалася, що то він приніс; випила молоко, потім винесла тому чоловікові червінця з-під мурашника.

Після того чоловік часто носив гадюці молоко, а вона все давала йому по червінцю.

Чоловік похвалився дома, що йому отака й така дивна пригода! Тоді син його подумав: "Навіщо дожидатися, коли гадюка коли-не-коли даватиме по червінцю? Не краще ж її вбити, зруйнувати того мурашника й забрати увесь її скарб одразу?"

Отже, взяв той хлопець каменя і подався з батьком до гадючого житла. Тільки що поставили молоко, зараз гадюка виповзла і стала пить. А той хлопець зараз її — каменем по голові! Та якось-то промахнувсь, і камінь полетів далі, не вбивши гадюки. Тоді вона скочила до свого напасника і вкусила його. Ледве він прийшов додому, як тіло йому дуже спухло, і він помер.

Батькові було шкода сина, однак шкода йому було й червінців, якщо гадюка перестане їх давати. Через те він того ж дня пішов з молоком до гадюки і сказав: "Я не винен з того лихого вчинку мого сина! Я тебе шаную — ось я знов приніс тобі молока, щоб ти була до мене така ж милостива, як і перше!"

Тоді гадюка сказала: "Геть собі! Я не хочу твого молока і не буду тобі давати нічого, коли ти такий жадний, що зараз по смерті свого сина замість того, щоб журитися та як слід оплакати його, мерщій біжиш по червінця!"

Отак через свою жадність чоловік втратив ласку від гадюки.